

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΕΣ

**Ώρα μηδέν για το Άσυλο ή για
το Πανεπιστήμιο;**

15/12/09

Του ΓΙΩΡΓΟΥ ΚΟΚΚΙΝΑΚΟΥ

Δεν μαθαίνεις παρά μόνον
από αυτόν που αγαπάς
Γκαίτε

Δεν θα έγραφα αυτό το σχόλιο αν δεν διάβαζα στην Καθημερινή της Κυριακής άρθρο του πρύτανη Πολυτεχνείου Κρήτης κ. Γρυσπολάκη με τίτλο "Ήρθε η Ώρα Μηδέν για το άσυλο". Μιας και δεν είμαι πανεπιστημιακός, δεν έχω την νομιμοποιητική βάση να μιλήσω για θέματα του Πανεπιστημίου. Όμως με ερέθισε ο μονομερής, εμπαθής και απλουστευτικός λόγος του κ. Πρύτανη. Ούτε λίγο ούτε πολύ εντοπίζει τα προβλήματα του Πανεπιστημίου στους κουκουλοφόρους και στην βίαιη συμπεριφορά τους και εγκαλεί ακόμη και τους "αδρανούντες" εισαγγελικούς λειτουργούς. Τι να πει κανείς.

Όταν πανεπιστημιακός δάσκαλος εκφέρει ένα λόγο για τα θέματα του σύγχρονου Πανεπιστημίου επιφανειακό, διοικητικό και γραφειοκρατικό. Όταν θεωρεί ότι η Ανώτατη παιδεία από ανοργάνωτη πολυπλοκότητα πρέπει να μετατραπεί σε οργανωμένη απλότητα και όχι σε οργανωμένη πολυπλοκότητα. Όταν εγκαλεί μόνον τους φοιτητές για την προπαραλυτική κατάσταση του Πανεπιστημίου. Ε, τότε εξηγούνται πάρα πολλά πράγματα, ιδιαίτερα στο Πολυτεχνείο Κρήτης.

Κ. Γρυσπολάκη, η βία στο Πανεπιστήμιο δεν περιορίζεται στην βία των κουκουλοφόρων. Υπάρχει και η βία του αναδυόμενου "τέταρτου κόσμου" (ανέργων με 2-3 πτυχία) που το Πανεπιστήμιο παράγει, υπάρχει η βία των συναλλαγών της ευνοιοκρατίας, της "εργασιο"-μανίας και της εργασιορύπανσης της Πανεπιστημιακής κοινότητας. Υπάρχει και η βία των "ιπτάμενων καθηγητών", υπάρχει και η βία των "ερευνητικών πακέτων" σε όφελος του ιδιωτικού τομέα με το αζημίωτο, με την νομιμοποιητική επένδυση της σύνδεσης Πανεπιστημίου-αγοράς. Υπάρχει η βία του καριερισμού, της αναξιοκρατίας. Δείτε μόνον τους συγγενείς πρώτου βαθμού ανάμεσα στο επιστημονικό-διδασκτικό προσωπικό (στην Ιατρική Αθήνας αυτό ανεβαίνει σε απίστευτα νούμερα, λες και τα παιδιά των Πανεπιστημιακών γεννιούνται με το university γονίδιο). Υπάρχει η βία των διαγκωνισμών και της ηθικολογούσας ανηθικότητας.

Όλα αυτά τραυματίζουν τη σχέση μαθητή - δασκάλου. Αλλοιώνουν την ερωτική σχέση διδάσκοντος - διδασκόμενου και καταλήγουν στις σημερινές εικόνες βίας και διάλυσης.

Κ. Πρύτανη, μην μιλάτε με τόσες βεβαιότητες για το τις πταίει στο Πανεπιστήμιο.

Ένας διαπρεπής της επιστήμης σας, ο Κουρτ Γκέντελ, έχει μιλήσει για την "μη πληρότητα της λογικής". Ακόμα δηλαδή και τα μαθηματικά έχουν "τρύπες". Φανταστείτε λοιπόν όταν μιλά κανείς για κοινωνικά φαινόμενα, πόσο μπορεί να μιλά με βεβαιότητες και με αφορισμούς.

Ασφαλώς και είναι θλιβερές οι εικόνες βίας που εκτυλίσσονται στο Πανεπιστήμιο. Όμως το να κακοποιείται ο πρύτανης φτάνει μόνο οι φοιτητές; Οι δάσκαλοι τι ρόλο έχουν παίξει; Το να μην αγαπούν οι μαθητές τους δασκάλους, απαλλάσσει αυτούς από τις ευθύνες τους; Και είναι το πρόβλημα της ανώτατης παιδείας τα βίαια επεισόδια που εκτυλίσσονται κατά περιόδους; Αυτά είναι ένα

πειστικό σύμπτωμα της παθολογίας της, αλλά δεν είναι ούτε το μόνο, ούτε το πιο σοβαρό. Μακάρι να ήταν μόνο αυτό. Η παιδεία θέλει συζήτηση από μηδενική βάση. Τι Πανεπιστήμιο θέλουμε, τι δομή, τι λειτουργία, τι στόχευση για την ανώτατη παιδεία. Τι διαδικασίες και τι πλαίσιο.

Αυτή η συζήτηση πρέπει να είναι συλλογική, ειλικρινής, ανοιχτή, ελεύθερη. Τότε θα αρθρούμε όλοι στο ύψος των περιστάσεων και όχι όταν "υποδείξουμε τους εγκληματούντες ενάντια στην κοινωνία μας".